WAN YURIILHAMI WAN YAACOB

lwn.

PP & SATU RAYUAN LAIN

MAHKAMAH RAYUAN, PUTRAJAYA
RAUS SHARIF HMR
HASAN LAH HMR
WAN ADNAN MUHAMAD HMR
[RAYUAN JENAYAH NO: D-05-57-2004 & D-05-58-04]
6 OKTOBER 2008

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Akta Dadah Berbahaya 1952 - Seksyen 39B(1)(a) - Pengedaran 93.7 gram methamphetamine - Rayuan terhadap sabitan dan hukuman mati - Sama ada pemberi maklumat seorang agen perangkap - Sama ada terdapat keraguan tentang identiti barang-barang kes - Sama ada unsur-unsur niat bersama dibuktikan – Sama ada intipati pemilikan dibuktikan - Sama ada kedua-dua tertuduh diperangkap secara curang - Sama ada keterangan mencukupi bagi mengaitkan tertuduh kedua dalam pengedaran dadah*

Kedua-dua tertuduh telah merayu secara berasingan terhadap sabitan dan hukuman mati yang dikenakan ke atas mereka berikutan tuduhan mengedar dadah berbahaya iaitu 93.7 gram methamphetamine di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') dibaca bersama dengan s. 34 Kanun Keseksaan. Isu-isu yang dibangkitkan ialah (1) pemberi maklumat iaitu seorang Seman bukan seorang pemberi maklumat tetapi seorang agen perangkap; (2) terdapat keraguan tentang identiti barang-barang kes; (3) unsur-unsur niat bersama tidak dibuktikan; (4) intipati pemilikan tidak dibuktikan; (5) kedua-dua tertuduh diperangkap secara curang; dan (6) keterangan tidak mencukupi bagi mengaitkan tertuduh kedua dalam pengedaran dadah tersebut.

Diputuskan (menolak rayuan)
Oleh Raus Sharif HMR menyampaikan penghakiman mahkamah:

(1) Kedudukan undang-undang mengenai s. 40 dan s. 40A ADB adalah jelas. Pemberi maklumat adalah dilindungi dari memberi keterangan manakala agen perangkap tidak. Dalam lain perkataan, jika seseorang itu hanya seorang pemberi maklumat,

pihak pendakwaan tidak perlu memanggilnya sebagai saksi atau menawarkannya kepada pihak pembelaan. Pemberi maklumat adalah dilindungi oleh s. 40 ADB. Sebaliknya, jika seseorang itu adalah seorang agen perangkap, ia perlu memberi keterangan di mahkamah sebagai saksi pendakwaan dan jika tidak dipanggil ditawarkan kepada pihak pembelaan. Ketinggalan berbuat demikian akan menarik pemakaian s. 114(g) Akta Keterangan 1950 terhadap pihak pendakwaan. (perenggan 41)

(2) Fakta kes ini menunjukkan bahawa peranan pemberi maklumat tidaklah sampai ke tahap perangkap. Hakim bicara tidak silap dari segi undang-undang mahupun dalam penemuan fakta dalam memutuskan bahawa Seman tidak bertukar daripada seorang pemberi maklumat kepada agen perangkap. Dengan itu, tindakan pendakwaan tidak memanggil Seman sebagai saksi atau tidak menawarkannya kepada pihak pembelaan tidak membangkitkan inferens terhadap pihak pendakwaan di bawah s. 114(g) Akta Keterangan 1950. (perenggan 45 & 46)

(3) Mahkamah bersetuju dengan hakim bicara bahawa tidak terdapat keraguan mengenai identiti pil-pil yang dirampas. Perbezaan keterangan antara saksi-saksi pendakwaan mengenai tanda di pil-pil tersebut lebih menunjukkan tahap ketelitian seseorang saksi. Adalah tidak mustahil untuk dua atau lebih orang saksi yang melihat perkara yang sama memberikan deskripsi yang berbeza. Perbezaan seperti ini hanya menunjukkan tahap ketelitian seseorang saksi itu. Perbezaan keterangan mengenai diskripsi pil-pil tersebut tidak menjejaskan kes pihak pendakwaan. Perbezaannya terlalu kecil dan seharusnya tidak menjadi isu dalam kes ini. Tambahan pula, rantaian keterangan mengenai pil-pil tersebut tidak pernah terputus. Jadi soal perlunya pihak pendakwaan mengemukakan borang gelidah dan laporan polis untuk memperjelaskan identiti pil-pil tersebut tidak timbul. Tidak ada apa-apa inferens di bawah s. 114(g) Akta Keterangan 1950 yang boleh dibuat di atas tindakan pihak pendakwa tidak mengemukakan borang gelidah dan laporan polis sebagai eksibit. (perenggan 53, 54, 55 & 56)

(4) Kehadiran tertuduh kedua ditempat kejadian bukanlah secara kebetulan. Tertuduh kedua adalah terlibat sama. Ini diasaskan atas fakta bahawa tertuduh kedua membawa dadah tersebut dengan menyorokkannya di dalam bajunya. Beliau juga yang menyerahkan dadah tersebut kepada anggota polis berkenaan apabila ditanya mengenainya. (perenggan 59)

(5) Sudah menjadi undang-undang mantap bahawa satu pakatan terancang boleh wujud dengan tiba-tiba atau pada waktu itu juga. Di dalam kes ini, walaupun tertuduh kedua tidak terlibat dalam perundingan jual beli dadah, fakta kes menunjukkan bahawa terdapatnya satu pakatan terancang antara tertuduh kedua dan tertuduh pertama untuk mengedar dadah tersebut. (perenggan 60)

(6) Fakta kes menunjukkan bahawa tertuduh pertama ada pengetahuan atau sedar akan dadah yang dirampas itu. Tertuduh pertama yang berurusan dengan jual beli dadah tersebut sudah tentu tidak boleh menyatakan bahawa beliau tidak mempunyai pengetahuan mengenainya. (perenggan 63)

(7) Tindakan tertuduh kedua mengeluarkan bag plastik hitam dari bahagian depan perutnya apabila tertuduh pertama merujuk kepadanya selepas anggota polis berkenaan bertanyakan 'mana barang?' menunjukkan bahawa beliau mempunyai pengetahuan tentang kandungan beg plastik hitam yang dibawanya. Tindakan beliau melawan apabila hendak di tangkap oleh polis menguatkan lagi dan menyokong dapatan fakta hakim bicara bahawa tertuduh kedua mengetahui mengenai barang yang diserahkan kepada polis adalah dadah. Dengan demikian, intipati pemilikan telah dibuktikan terhadap tertuduh pertama dan tertuduh kedua. Jelas atas fakta kes ini kedua-dua tertuduh mempunyai pengetahuan mengenai dadah tersebut. (perenggan 64 & 65)

(8) Hakim bicara adalah betul apabila beliau menolak pembelaan tertuduh pertama bahawa kedua-dua tertuduh diperangkap secara curang oleh Seman tersebut atas sebab Seman berdendam dengannya. Lagi, pembelaan tersebut hanya timbul semasa kes pembelaan. Ia tidak pernah ditimbulkan semasa kes pendakwaan. Ianya boleh dianggap sebagai pembelaan yang

A baru dijelmakan atau baru difikirkan. Dengan itu, nilai kebolehpercayaan terhadap pembelaan sedemikian adalah rendah. (perenggan 67 & 68)

(9) Keterangan dalam kes ini lebih dari mencukupi untuk
B menunjukkan penglibatan tertuduh kedua dalam pengedaran dadah tersebut. Ianya mengikut bahawa, pihak pendakwaan telah membuktikan kesnya terhadap kedua-dua tertuduh melampaui keraguan yang munasabah atas keseluruhan keterangan yang dikemukakan. (perenggan 70 & 74)

C **Kes-kes yang dirujuk:**
Chan Chor Shuh v. PP [2003] 1 CLJ 501 CA ***(dirujuk)***
Chan Pean Leon v. PP [1956] 1 LNS 17 ***(dirujuk)***
Ghazalee Kassim & Ors v. PP [2008] 4 CLJ 431 CA ***(dirujuk)***
Kamalahassan Latchimanan v. PP [2008] 4 CLJ 794 CA ***(dirujuk)***
D *Mahbub Shah v. Emperor AR [1945] PC 118* ***(dirujuk)***
Munusamy v. PP [1987] 1 MLJ 492 ***(dirujuk)***
Namasiyiam Doraisamy v. PP & Other Cases [1987] 1 CLJ 540; [1987] CLJ (Rep) 241 SC ***(dirujuk)***
PP v. Chong Chee Kin & Anor [1995] 2 MLJ 679 ***(dirujuk)***
E *PP v. Lin Lian Chen [1992] 4 CLJ 2086; [1992] 1 CLJ (Rep) 285 SC* ***(dirujuk)***
PP v. Mansor Mohd Rashid & Anor [1997] 1 CLJ 233 FC
Sivalingam v. Periasamy [1996] 4 CLJ 545 CA ***(dirujuk)***
Ti Chuee Hiang v. PP [1995] 3 CLJ 1 FC ***(dirujuk)***

F **Perundangan yang dirujuk:**
Dangerous Drugs Act 1952, ss. 39B(1)(a), 40, 40A
Evidence Act 1950, s. 114(g)
Penal Code, s. 34

Bagi pihak perayu-perayu - Tara Singh Delip; M/s DS Tara & Co
G *Bagi pihak pendakwaan - Awg Armadajaya Awg Mahmud*

Reported by Usha Thiagarajah

H **PENGHAKIMAN**

Raus Sharif HMR:

Pendahuluan

I **[1]** Wan Yuriilhami bin Wan Yaacob (tertuduh pertama) dan Zakaria bin Jusoh (tertuduh kedua) telah dituduh bersama-sama melakukan kesalahan mengedar dadah berbahaya iaitu 93.70 gram

methamphetamine, satu kesalahan di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ("ADB") dibaca bersama dengan s. 34 Kanun Keseksaan.

[2] Kedua-dua tertuduh didakwa telah melakukan kesalahan tersebut pada jam lebih kurang 5 petang, 1 Ogos 2001, di tempat letak kereta Hotel Perdana, Jalan Mahmud, Kota Bharu, Kelantan.

[3] Pada 21 Julai 2004, Hakim Mahkamah Tinggi, Kota Bharu, Kelantan (Hakim bicara) telah mendapati kedua-dua tertuduh bersalah. Mereka disabitkan dan dikenakan hukuman mati mandatori.

[4] Kedua-dua tertuduh secara berasingan telah mengemukakan rayuan ke Mahkamah ini terhadap sabitan dan hukuman. Rayuan mereka telah didengar bersekali pada 11 Ogos 2008. Dengan sebulat suara, rayuan mereka telah ditolak.

Kes Pendakwaan

[5] Pihak pendakwaan telah memanggil lapan orang saksi. Dari keterangan saksi-saksi, kes pendakwaan bolehlah dirumuskan seperti berikut.

[6] Pada 26 Jun 2001, Inspektor Roslan Haji Yusof @ Mohamad (SP5) yang bertugas di Jabatan Narkotik IPK Kelantan telah menerima panggilan telefon dari seorang yang tidak dikenali yang mendedahkan kegiatan pengedaran dadah oleh seorang lelaki.

[7] Pada 6 Julai 2001, SP5 telah menemui pemberi maklumat itu. Dalam pertemuan itu SP5 telah dimaklumkan oleh pemberi maklumat bahawa lelaki berkenaan telah menyuruhnya mencari pasaran atau pembeli bagi dadah pil "WY".

[8] Pada 14 Julai 2001, SP5 telah bertemu pemberi maklumat untuk kali kedua. Dalam pertemuan itu, SP5 telah diberitahu bahawa lelaki berkenaan bersetuju untuk berurusan dengan pembeli yang dicadangkan olehnya. SP5 telah menetapkan 16 Julai 2001 sebagai pertemuan di antara pembeli dengan lelaki tersebut.

[9] Pada 15 Julai 2001, seorang anggota dari Jabatan Narkotik IPK Perak, iaitu D/Sgn Maj Busra bin Abd. Kadir (SP7) telah didatangkan ke Kelantan untuk bertindak sebagai "pembeli".

[10] Pada pagi 16 Julai 2001, SP5 telah memperkenalkan SP7 kepada pemberi maklumat. Di pertemuan itu, SP5 dan SP7 telah diberitahu oleh pemberi maklumat bahawa lelaki tersebut ingin bertemu pembeli di stesyen minyak Petronas, Rantau Panjang.

[11] Pada hari yang sama jam lebih kurang 12 tengah hari, SP7 dan pemberi maklumat telah berlepas ke Rantau Panjang dengan menaiki Proton Perdana yang dipandu oleh SP7. SP5 mengekori mereka dari belakang dengan kereta lain.

[12] Apabila sampai di stesyen minyak Petronas di Rantau Panjang, dua orang lelaki yang menaiki motosikal telah menghampiri kereta SP7. Pembonceng motosikal itu telah masuk ke dalam kereta SP7. Ia mengarahkan SP7 mengekori penunggang motosikal tadi yang menuju ke sebuah rumah papan.

[13] Di dalam rumah itu penunggang motosikal itu telah memperkenalkan dirinya kepada SP7 sebagai "Yuri". SP7 memperkenalkan dirinya sebagai "Bob". Yuri adalah tertuduh pertama.

[14] SP7 dan tertuduh pertama telah berbincang mengenai bekalan pil kuda. Hasil dari perbincangan itu, tertuduh pertama telah bersetuju untuk membekalkan SP7 tiga bungkusan pil kuda dengan harga RM14.50 sebiji. Satu bungkusan mengandungi sepuluh paket plastik dengan setiap paket berisi 200 biji pil. Tertuduh pertama telah bersetuju untuk menghubungi SP7 apabila mendapat bekalan sebanyak yang dijanjikan.

[15] Pada 21 Julai 2001, SP7 telah menghubungi tertuduh pertama melalui telefon bertanyakan bekalan pil kuda yang dijanjikan. Tertuduh pertama memberitahu SP7 supaya menunggu panggilan daripadanya.

[16] Pada 31 Julai 2001, SP7 telah dihubungi oleh tertuduh pertama dan diberitahu bahawa dadah yang dijanjikan sudah ada iaitu dua bungkus dan harganya RM13 sebiji. Tertuduh pertama meminta SP7 menyediakan RM50,000.

[17] Pada 1 Ogos 2001, SP7 telah dihubungi oleh tertuduh pertama dan memberitahu SP7 supaya menunggunya di kawasan letak kereta di Hotel Perdana, Kota Bharu pada jam 4 petang bagi maksud jual beli dadah yang dijanjikan.

[18] SP7 telah memberitahu SP5 mengenai rancangan itu. Pada hari yang sama, SP5 telah mengumpulkan anggotanya dan memberi taklimat untuk tujuan serbuan hendap. SP5 dan anggotanya telah pergi ke lokasi jam lebih kurang 3 petang. A

[19] SP7 juga telah pergi ke sana dan menunggu dalam kereta di tempat letak kereta di hadapan Hotel Perdana. SP7 menunggu bersama pemberi maklumat. B

[20] Pada jam lebih kurang 5 petang, sebuah kereta Volvo No. WU 9632 telah kelihatan masuk ke perkarangan Hotel Perdana dan kemudiannya berhenti bersebelahan dengan kereta SP7. C

[21] Pemandu kereta Volvo tersebut ialah tertuduh pertama. Bersama beliau ialah tertuduh kedua. Kedua-dua mereka telah masuk ke dalam kereta SP7 di bahagian tempat duduk belakang. Sebaik sahaja mereka masuk, pemberi maklumat telah keluar dari kereta SP7 dan meninggalkan tempat itu. D

[22] Tertuduh pertama telah memperkenalkan tertuduh kedua kepada SP7. Apabila ditanya oleh SP7 mengenai "barang", tertuduh pertama sambil menunjuk dan memberitahu ada pada tertuduh kedua. Tertuduh kedua telah mengeluarkan dari dalam baju di bahagian depan perutnya, satu beg plastik hitam dan menyerahkan kepada SP7. E

[23] SP7 mendapati beg plastik tersebut mengandungi dua bungkusan plastik lutsinar. Di dalamnya didapati bungkusan kertas kekuningan. SP7 telah menyerahkan satu bungkusan itu kepada tertuduh pertama dan meminta tertuduh pertama membuka bungkusan itu untuk beliau lihat kandungannya. F

[24] Tertuduh pertama telah membuka bungkusan itu dan mengeluarkan satu paket dan menunjukkannya kepada SP7. Paket itu berwarna biru yang berisi pil-pil kemerahan. SP7 menyuruh tertuduh pertama memasukkan semula paket itu ke dalam bungkusan. SP7 kemudian meminta kedua-dua tertuduh tunggu sekejap atas alasan untuk mengambil wang dari bonet kereta. G H

[25] SP7 telah keluar dari kereta dan membuka bonet kereta dan memberi isyarat kepada anggota serbuan. SP5 dan anggotanya telah menyerbu ke kereta SP7. SP5 telah membuka pintu kanan belakang kereta itu dan mendapati tertuduh pertama dalam I

keadaan terkejut dan sedang meriba beg plastik hitam tersebut. Beg plastik hitam tersebut telah dirampas. Tertuduh pertama telah ditangkap.

[26] Pada masa yang sama, tertuduh kedua telah keluar dari pintu kiri belakang. Beliau telah ditangkap oleh Kpl Mohd Hanafi bin Jaafar (SP8). Berlaku pergelutan sebelum tertuduh kedua ditangkap.

[27] SP5 mendapati beg plastik hitam itu mengandungi dua bungkusan plastik putih lutsinar yang di dalamnya masing-masing berbungkus dengan kertas kekuningan. Di dalam kedua-dua bungkusan itu mengandungi masing-masing sepuluh bungkusan plastik berwarna biru. Tiap-tiap bungkusan plastik itu mengandungi sejumlah pil-pil yang disyaki dadah.

[28] Kesemua pil-pil yang berjumlah 3,985 biji telah dihantar ke Jabatan Kimia Kuala Terengganu. Ahli Kimia, Puan Zainon binti Muhamad (SP4) telah mengesahkan bahawa ianya adalah dadah jenis "methamphetamine" seperti yang disenaraikan dalam Jadual Pertama ADB. Beratnya ialah sebanyak 93.70 gram.

[29] Di akhir kes pendakwaan, hakim bicara setelah membuat penilaian maksimum ke atas keterangan pendakwaan telah memutuskan bahawa pihak pendakwa telah berjaya membuktikan kes *prima facie* terhadap kedua-dua tertuduh. Mereka telah diperintahkan untuk membela diri sebagaimana pertuduhan.

Kes Pembelaan

(i) Tertuduh Pertama

[30] Tertuduh pertama telah memilih untuk memberi keterangan secara bersumpah. Di dalam keterangannya tertuduh pertama telah menyatakan:

i. Beliau berniaga pakaian di Rantau Panjang. Beberapa hari sebelum beliau ditangkap, pemberi maklumat yang beliau kenali sebagai Seman telah memperkenalkannya dengan SP7. Seman memperkenalkan SP7 sebagai seorang yang hendak membeli seluar jean daripadanya. Perkenalan itu berlaku di stesyen minyak Petronas, Rantau Panjang.

ii. Selepas berkenalan mereka pergi ke rumahnya. Di rumahnya, Seman telah memberitahunya yang SP7 sebenarnya hendak membeli pil kuda. Beliau memberitahu SP7 dan Seman yang beliau tidak mahu terlibat.

iii. Pada hari beliau ditangkap, beliau dan tertuduh kedua adalah dalam perjalanan ke Kota Bharu untuk membeli alat ganti kereta. Semasa dalam perjalanan beliau telah menerima panggilan telefon daripada Seman. Seman meminta beliau mengambilnya di Hotel Perdana. Beliau bersama tertuduh kedua telah pergi ke sana. Mereka sampai lebih kurang jam 4.45 petang.

iv. Apabila sampai di sana, beliau telah memberhentikan keretanya bersebelahan kereta SP7. Apabila Seman tidak keluar dari kereta SP7, beliau dan tertuduh kedua telah masuk ke dalam kereta SP7. Di dalam kereta SP7 beliau nampak ada satu bungkusan plastik hitam dekat brek tangan kereta SP7. Sejurus kemudian beliau dan tertuduh kedua telah ditangkap.

v. Beliau sebenarnya diperangkap oleh Seman. Ini adalah kerana Seman berdendam dengannya kerana beliau mengambil kekasih Seman sebagai isteri dan beliau tidak membayar hutang Seman.

vi. Seman pernah mengurat isterinya sebelum mereka berkahwin. Malah selepas berkahwin, Seman masih cuba memikat isterinya dan beliau pernah menegur Seman dengan keras supaya tidak mengganggu isterinya.

[31] Untuk menyokong keterangannya, tertuduh pertama telah memanggil isterinya, Puan Laila Anuraksanan (SD2) sebagai saksi. SD2 mengesahkan bahawa Seman memang ada menaruh hati kepadanya sejak sebelum dia berkahwin dengan tertuduh pertama. Menurutnya, selepas mereka berkahwin, Seman masih datang mengganggunya beberapa kali semasa suaminya tidak ada di rumah. Malahan menurutnya lagi, setelah suaminya ditangkap, Seman masih cuba menggodanya.

[32] Jadi, pembelaan tertuduh pertama ialah beliau tidak terlibat langsung dengan pengedaran dadah tersebut. Beliau tidak tahu-menahu mengenai bungkusan plastik hitam yang dijumpai di dalam kereta SP7. Sebaliknya beliau mendakwa bahawa beliau telah diperangkap oleh Seman.

(ii) Tertuduh Kedua

[33] Tertuduh kedua juga telah memberi keterangan secara bersumpah. Di dalam keterangannya tertuduh kedua telah menyatakan:

i. Beliau adalah seorang peniaga di Rantau Panjang dengan menjual Toto, kain cadar dan lain-lain. Beliau telah mengenali tertuduh pertama hampir 30 tahun. Pada hari beliau ditangkap iaitu 1 Ogos 2001, beliau menemani tertuduh pertama ke Kota Bharu untuk membeli alat ganti kereta. Dalam perjalanan, tertuduh pertama telah menerima panggilan telefon dari Seman yang meminta tertuduh pertama mengambilnya di Hotel Perdana.

ii. Apabila sampai di tempat letak kereta Hotel Perdana, tertuduh pertama telah mengajaknya ke kereta SP7, yang menurut tertuduh pertama adalah rakannya. Mereka telah memasuki kereta SP7 dan kemudiannya telah ditangkap semasa keluar dari kereta tersebut.

[34] Sama seperti pembelaan tertuduh pertama, tertuduh kedua menafikan beliau terlibat dalam pengedaran dadah tersebut. Menurutnya, beliau tidak mempunyai apa-apa pengetahuan tentang dadah yang dirampas oleh polis di dalam kereta SP7. Malah menurutnya lagi, kali pertama beliau melihat bungkusan hitam yang dirampas itu ialah apabila SP5 menunjukkan kepadanya di IPD Kota Bharu.

[35] Di akhir kes pembelaan, hakim bicara telah menolak pembelaan kedua-dua tertuduh. Hakim bicara juga mendapati bahawa kedua-dua tertuduh telah gagal menimbulkan apa-apa keraguan yang munasabah terhadap kes pendakwaan. Dengan itu hakim bicara telah memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan kesnya terhadap kedua-dua tertuduh dengan melampaui keraguan yang munasabah. Mereka telah disabitkan seperti pertuduhan dan dijatuhkan hukuman mati.

Isu-Isu

[36] Di Mahkamah ini, Encik Tara Singh Delip, peguam yang bijaksana yang mewakili kedua-dua tertuduh telah berhujah bahawa sabitan terhadap kedua-dua tertuduh seperti pertuduhan adalah

tidak selamat. Beliau memohon mereka dilepaskan dan dibebaskan. Hujahan-hujahan beliau boleh dikumpulkan di bawah tajuk-tajuk berikut:

(i) Pemberi maklumat iaitu Seman bukan seorang pemberi maklumat tetapi seorang agen perangkap.

(ii) Terdapat keraguan tentang identiti barang-barang kes.

(iii) Unsur-unsur niat bersama tidak dibuktikan.

(iv) Intipati pemilikan tidak dibuktikan.

(v) Tertuduh pertama dan tertuduh kedua telah diperangkap secara curang.

(vi) Keterangan tidak mencukupi bagi mengaitkan tertuduh kedua dalam pengedaran dadah tersebut.

[37] Timbalan Pendakwa Raya, Awg Armadajaya bin Awg Mahmud telah menangkas setiap hujahan tersebut dan memohon mahkamah ini supaya tidak merubah keputusan hakim bicara. Menurutnya, sabitan terhadap kedua-dua tertuduh adalah selamat.

Keputusan

(i) Pemberi Maklumat Bertindak Sebagai Agen Perangkap

[38] En. Tara Singh Delip telah berhujah bahawa hakim bicara telah salah di dalam pertimbangan dari segi undang-undang dan fakta apabila tidak mengambilkira bahawa pemberi maklumat iaitu Seman telah melibatkan diri dengan aktif. Menurutnya, Seman patut dipanggil oleh pihak pendakwa sebagai saksi atau setidak-tidaknya ditawarkan kepada pihak pembelaan. Hujahannya ialah, kegagalan pihak pendakwaan memanggil atau menawarkan pemberi maklumat kepada pihak pembelaan menimbulkan inferen bertentangan di bawah s. 114(g) Akta Keterangan 1950.

[39] Di bawah ADB, peruntukan mengenai pemberi maklumat dan agen perangkap adalah diperuntukkan di bawah s. 40 dan s. 40A yang berbunyi seperti berikut:

A

40. (1) Except as hereinafter provided, no complaint as to an offence under this Act shall be admitted in evidence in any civil, or criminal proceeding whatsoever, and no witness shall be obliged or permitted to disclose the name or address of any informer, or state any matter which might lead to his discovery.

B

(2) If any books, documents or papers which are in evidence or liable to inspection in any civil or criminal proceeding whatsoever contain any entry in which any informer is named or described or which might lead to his discovery, the Court before which the proceeding is had shall cause all such passages to be concealed from view or to be obliterated so far as is necessary to protect the informer from discovery, but no further.

C

(3) If on trial for any offence under this Act the Court, after full inquiry into the case, is of opinion that the informer willfully made in his complaint a material statement which he knew or believed to be false or did not believe to be true, or if in any other proceeding the Court is of opinion that justice cannot be fully done between the parties thereto without the discovery of the informer, the Court may require the production of the original complaint, if in writing, and permit inquiry and require full disclosure concerning the informer.

D

E

40A. (1) Notwithstanding any rule of law or the provisions of this Act or any other written law to the contrary, no agent provocateur shall be presumed to be unworthy of credit by reason only of his having attempted to abet or abetted the commission of an offence by any person under this Act if the attempt to abet or abetment was for the sole purpose of securing evidence against such person.

F

G

(2) Notwithstanding any rule of law of the provisions of this Act or any other written law to the contrary, and that the agent provocateur is a police officer whatever his rank or any officer of customs, any statement, whether oral or in writing made to an agent provocateur by any person who subsequently is charged with an offence under this Act shall be admissible as evidence at his trial.

H

[40] Pentafsiran dan pemakaian peruntukan-peruntukan di atas telah dibincangkan dalam beberapa kes. (Lihat kes *Munusamy v. PP* [1987] 1 MLJ 492; *Namasiyiam Doraisamy v. PP & Other Cases* [1987] 1 CLJ 540; [1987] CLJ (Rep) 241; *PP v. Mansor bin*

I

Mohd Rashid & Anor [1997] 1 CLJ 233; *Ti Chuee Hiang v. PP* [1995] 3 CLJ 1; *PP v. Chong Chee Kin & Anor* [1995] 2 MLJ 679; *Chan Chor Shuh v. PP* [2003] 1 CLJ 501; *Ghazalee Kassim & Ors v. PP* [2008] 4 CLJ 431; *Kamalahassan a/l Latchimanan v. Pendakwa Raya* [2008] 4 CLJ 794).

[41] Melalui penghakiman kes-kes tersebut di atas, kedudukan undang-undang mengenai s. 40 dan 40A ADB adalah jelas. Pemberi maklumat adalah dilindungi dari memberi keterangan manakala agen perangkap tidak. Dalam lain perkataan, jika seseorang itu hanya seorang pemberi maklumat, pihak pendakwaan tidak perlu memanggilnya sebagai saksi atau menawarkannya kepada pihak pembelaan. Pemberi maklumat adalah dilindungi oleh s. 40 ADB. Sebaliknya jika seseorang itu adalah seorang agen perangkap, ia perlu memberi keterangan di mahkamah sebagai saksi pendakwaan dan jika tidak dipanggil ditawarkan kepada pihak pembelaan. Ketinggalan berbuat demikian akan menarik pemakaian s. 114(g) Akta Keterangan 1950 terhadap pihak pendakwaan.

[42] Pertikaian di dalam kes ini ialah mengenai status Seman. Adakah beliau seorang pemberi maklumat atau seorang agen perangkap. Pihak pendakwaan menegaskan bahawa Seman adalah pemberi maklumat. Pihak pembelaan pula berkeras menyatakan Seman adalah agen perangkap.

[43] Dalam memutuskan isu ini, hakim bicara telah merujuk kepada kes Mahkamah Agong di dalam kes *Munusamy v. Public Prosecutor* [1987] 1 MLJ 492 di mana Mohamed Azmi SCJ yang menulis bagi Mahkamah Agong menyatakan:

> … In our opinion whether a person is an informer or has become an active agent provocateur would depend on the facts of each particular case. In the instance case the protection under section 40(1) clearly applies since evidence showed all the informer did was to accompany DPC Lian on the 14th and introduce him to the appellant. Accordingly there is no merit in the argument that the learned judge ought to have invoked the adverse presumption under s. 114(g).

[44] Hakim bicara menerimapakai prinsip tersebut di atas dan memutuskan Seman adalah pemberi maklumat. Hakim bicara mendapati bahawa peranan Seman adalah sekadar untuk memperkenalkan SP7 kepada tertuduh pertama. Kehadiran Seman dalam kereta SP7 sebelum serbuan dibuat tidak menukar sifatnya

kepada agen perangkap kerana Seman tidak terlibat dalam perundingan jual beli dadah antara SP7 dan tertuduh pertama. Malah menurutnya, Seman telah keluar dari kereta SP7 sebaik sahaja kedua-dua tertuduh memasuki kereta SP7.

[45] Kami bersetuju dengan prinsip undang-undang yang dipakai dan dapatan fakta oleh hakim bicara itu. Seperti hakim bicara, kami dapati bahawa peranan pemberi maklumat dalam kes ini tidaklah sampai ke tahap agen perangkap. Pemberi maklumat dalam kes ini hanya berperanan memperkenalkan SP7 kepada tertuduh pertama. Selepas itu segala perundingan hanya melibatkan SP7 dan tertuduh pertama. Pemberi maklumat adalah tidak terlibat langsung. Beliau hanya timbul semula di hari serbuan hendap di mana beliau berada di dalam kereta SP7. Walau bagaimanapun, beliau telah keluar dari kereta SP7 sebaik sahaja tertuduh pertama dan tertuduh kedua memasuki kereta SP7.

[46] Jadi adalah menjadi pendapat kami bahawa hakim bicara adalah tidak silap dari segi undang-undang mahupun dalam penemuan fakta dalam memutuskan bahawa Seman tidak bertukar daripada seorang pemberi maklumat kepada agen perangkap. Dengan itu tindakan pihak pendakwaan tidak memanggil Seman sebagai saksi atau tidak menawarkannya kepada pihak pembelaan tidak membangkitkan inferens terhadap pihak pendakwaan di bawah s. 114(g) Akta Keterangan 1950.

(ii) Keraguan Tentang Identiti Dadah Yang Dirampas

[47] En. Tara Singh Delip telah berhujah bahawa terdapat keraguan tentang identiti dadah yang dikaitkan dengan kedua-dua tertuduh. Menurutnya keraguan timbul di atas keterangan SP5, SP6 dan SP4. SP6 ialah C/Insp Md Nor bin Tahir iaitu pegawai penyiasat kes ini.

[48] Hujahan En. Tara Singh Delip tertumpu kepada keterangan berikut. SP5 menyatakan semua pil-pil yang dirampas mempunyai tanda "WY". Tetapi SP4, iaitu ahli kimia menyatakan bahawa dari 3,985 pil-pil yang diperiksanya terdapat 211 pil bertanda "R". SP6 tidak pula menyebut mengenai tanda yang terdapat di pil-pil tersebut. Semasa di soal balas, SP6 menyatakan beliau tidak pasti sama ada terdapat apa-apa tanda di pil-pil tersebut.

[49] Menurut En. Tara Singh Delip, bahawa kekeliruan yang berlaku boleh diatasi atau dijelaskan jika laporan polis dan senarai gelidah dikemukakan sebagai eksibit. Tetapi kedua-dua dokumen tersebut tidak dikemukakan. Ketinggalan itu mengundang inferens di bawah s. 114(g) Akta Keterangan 1950.

[50] Hakim bicara telah tidak mendapati apa-apa kekeliruan mengenai identiti pil-pil tersebut. Beliau memberi alasan-alasan seperti berikut:

> … walaupun SP5 tidak menyebut pil "R" tetapi apa yang pasti beliau telah meletakkan paket-paket plastik klinik biru P14-P23 dan P29-P38 tersebut di bawah jagaan dan kawalannya sebaik sahaja dirampas daripada tertuduh hingga diserahkan kepada SP6 pada 2 Ogos 2001. Terdapat 20 paket plastik klinik kesemuanya yang mengandungi sejumlah 3985 biji pil. SP6 pula telah mengesahkan penerimaan 20 paket klinik tersebut daripada SP5 mengandungi jumlah pil yang sama. Keterangan juga menunjukkan pil-pil tersebutlah yang telah dihantar ke Jabatan Kimia untuk dianalisa oleh SP4.
>
> Memang benar daripada jumlah 3985 pil tersebut didapati 211 daripadanya bertanda "R" tetapi adalah jelas pada saya SP4, SP5 dan SP6 merujuk kepada eksibit yang sama walau pun SP4 menamakan dadah tersebut "tablet". Apa-apa perselisihan keterangan yang ada hanyalah sekadar label, iaitu antara huruf "WY" dan "R" yang terdapat pada pil tersebut. Tidaklah boleh dikatakan terdapat kecacatan pada identiti pil-pil dalam keterangan saksi-saksi. Bagaimanapun keterangan jelas menunjukkan pil-pil yang dirampas oleh SP5 daripada kedua-dua tertuduh adalah sama dengan yang diterima oleh SP6 dan yang dianalisa oleh SP4.

[51] Mengenai borang gelidah, hakim bicara telah memutuskan seperti berikut:

> Mengenai borang gelidah yang dimaksudkan saya berpendapat seksyen 64 Kanun Prosedur Jenayah yang menghendaki penyerahan borang sedemikian hanya terpakai bagi penggelidahan yang dijalankan di bawah Bab VI Kanun tersebut seperti kes ini. Tambahan pula dadah-dadah yang dirampas itu tergolong dalam kategori dadah berbahaya.

[52] Mengenai laporan polis, hakim bicara memutuskan seperti berikut:

A … saya dapati laporan itu bukanlah suatu 'first information report' tetapi berupa suatu 'arrest report' memandangkan apabila laporan itu dibuat pihak polis telah pun mengambil langkah aktif dalam penyiasatan dan dengan yang demikian tidak boleh diterima sebagai keterangan (lihat *Public Prosecutor v. Roslin bin Harun* [1993] 3 CLJ 505).

B

[53] Kami berpendapat tidak terdapat kecacatan mengenai keputusan yang dicapai mengenai perkara-perkara di atas. Kami bersetuju dengan hakim bicara bahawa tidak terdapat keraguan mengenai identiti pil-pil yang dirampas. Pada kami pil-pil yang
C dirampas oleh SP5 yang kemudiannya diserahkan kepada SP6 dan seterusnya dianalisis oleh SP4 adalah pil-pil yang sama.

[54] Perbezaan keterangan antara SP4, SP5 dan SP6 mengenai tanda di pil-pil tersebut lebih menunjukkan tahap ketelitian
D seseorang saksi. Adalah tidak mustahil untuk dua atau lebih orang saksi yang melihat perkara yang sama, memberikan diskripsi yang berbeza. Perbezaan seperti ini hanya menunjukkan tahap ketelitian seseorang saksi itu.

E **[55]** Dalam kes ini, SP4 sebagai seorang ahli kimia sudah tentu lebih teliti daripada SP5 atau SP6. Jadi, walaupun terdapat perbezaan keterangan mengenai diskripsi pil-pil tersebut ianya tidak menjejaskan kes pihak pendakwaan. Perbezaannya adalah terlalu kecil dan seharusnya tidak menjadi isu dalam kes ini.

F **[56]** Tambahan pula rantaian keterangan mengenai pil-pil tersebut tidak pernah terputus. Jelas bahawa pil-pil yang dirampas oleh SP5 adalah pil-pil yang sama yang diserahkan kepada SP6 yang kemudiannya dianalisis oleh SP4. Jadi, soal perlunya pihak pendakwaan mengemukakan borang gelidah dan laporan polis
G untuk memperjelaskan identiti pil-pil tersebut tidak timbul. Tidak ada apa-apa inferens di bawah s. 114(g) Akta Keterangan 1950 boleh dibuat di atas tindakan pihak pendakwa tidak mengemukakan borang gelidah dan laporan polis sebagai eksibit.

H *(vi) Unsur-unsur Niat Bersama Tidak Dibuktikan*

[57] En. Tara Singh Delip mengutarakan isu ini seperti berikut. Tertuduh kedua tidak terlibat sebagai pihak dalam perundingan jual beli dadah tersebut yang menurut saksi-saksi pendakwaan bermula
I pada 25 Jun 2001 sehingga 31 Julai 2001. Tertuduh kedua hanya muncul bersama dengan tertuduh pertama pada 1 Ogos 2001. Jadi

bagaimanakah hakim bicara boleh memutuskan niat bersama untuk melakukan kesalahan mengedar dadah telah terjalin antara tertuduh pertama dan tertuduh kedua.

[58] Dalam hal ini, hakim bicara memang menyedari bahawa tertuduh kedua hanya muncul pada 1 Ogos 2001. Walau bagaimanapun, beliau mendapati bahawa terdapat bukti yang amat kuat dan tidak diragukan bahawa kedua-dua tertuduh mempunyai niat bersama dalam pengedaran dadah tersebut. Hakim bicara memberi alasan seperti berikut:

> Dalam kes sekarang ini terdapat bukti yang lebih daripada dipercayai melalui keterangan SP5 dan SP7 bahawa tertuduh kedua telah bertindak secara bersepadu dengan tertuduh pertama dalam penjualan dadah tersebut. SP5 melihat tertuduh kedua keluar bersama tertuduh pertama daripada keretanya dan terus masuk ke kereta SP7. Malahan dialah yang membawa dadah tersebut ke kereta itu dengan menyorokkan di dalam bajunya. Perbuatan beg hitam (P10) mengandungi dadah tersebut dari bahagian dalam bajunya apabila SP7 bertanyakan "mana barang" kepada tertuduh pertama jelas menunjukkan bukan sahaja tertuduh kedua mempunyai pengetahuan tentang dadah berbahaya yang dibawanya tetapi dia juga mempunyai pengetahuan dadah tersebut adalah untuk dihantarserah (delivering) atau dibekalkan (supplying) atau diedarkan (distributing) kepada SP7, iaitu perbuatan-perbuatan yang termasuk di dalam takrif pengedaran di bawah seksyen 2 Akta. Perbuatannya menentang tindakan anggota polis yang hendak menangkapnya memperkuatkan lagi keterangan mengenai keterlibatannya dalam urusan jual beli dadah tersebut.

[59] Kami bersetuju dengan apa yang dikatakan oleh hakim bicara seperti di atas. Kami berpendapat kehadiran tertuduh kedua di tempat kejadian bukanlah secara kebetulan. Pada kami, tertuduh kedua adalah terlibat sama. Ini diasaskan atas fakta bahawa pada 1 Ogos 2001, tertuduh kedualah yang membawa dadah tersebut dengan menyorokannya di dalam bajunya. Beliau jugalah yang menyerahkan dadah tersebut kepada SP7 apabila SP7 bertanya mengenainya.

[60] Sudah menjadi undang-undang mantap bahawa satu pakatan terancang tidak sama dengan satu jenayah terancang kerana pakatan terancang boleh wujud dengan tiba-tiba atau pada waktu itu juga. (Lihat *Mahbub Shah v. Emperor* AR [1945] PC 118 dan *Namasiyiam Doraisamy v. PP & Other Cases* [1987] 1 CLJ 540;

[1987] CLJ (Rep) 241). Di dalam kes ini, walaupun tertuduh kedua tidak terlibat dalam perundingan jual beli dadah dengan SP7, tetapi atas fakta kes ini terdapat pakatan terancang yang timbul antara tertuduh kedua dan tertuduh pertama untuk mengedar dadah tersebut.

(v) Intipati Pemilikan Tidak Dibuktikan

[61] Unsur utama terhadap pembuktian milikan ialah pembuktian unsur bahawa seseorang itu ada pengetahuan atau sedar akan benda yang dikatakan dia miliki (lihat *Chan Pean Leon v. PP* [1956] 1 LNS 17).

[62] Apabila keterangan SP5 dan SP7 diteliti, maka adalah sukar untuk mengatakan bahawa intipati pemilikan tidak dibuktikan terhadap kedua-dua tertuduh. Adalah jelas dari keterangan SP7 dan SP5 terdapat rundingan yang berterusan mengenai pembelian dadah antara tertuduh pertama dan SP7 sebelum kedua-dua tertuduh ditangkap pada 1 Ogos 2001. Pada hari mereka ditangkap tertuduh kedua yang membawa dadah tersebut. Beliaulah yang mengeluarkan beg plastik hitam dari bahagian dalam bajunya apabila SP7 bertanyakan 'mana barang'.

[63] Atas fakta tersebut, adalah sukar untuk menyatakan bahawa tertuduh pertama tidak ada pengetahuan atau tidak sedar akan dadah yang dirampas itu. Tertuduh pertama yang berurusan dengan jual beli dadah tersebut sudah tentu tidak boleh menyatakan bahawa beliau tidak mempunyai pengetahuan mengenainya.

[64] Bagi tertuduh kedua, tindakan beliau mengeluarkan beg plastik hitam dari bahagian depan perutnya apabila tertuduh pertama merujuk kepadanya selepas SP7 bertanyakan 'mana barang' menunjukkan beliau mempunyai pengetahuan tentang kandungan beg plastik hitam yang dibawanya. Tindakan beliau melawan apabila hendak ditangkap oleh SP8 menguatkan lagi dan menyokong dapatan fakta hakim bicara bahawa tertuduh kedua mengetahui mengenai barang yang diserahkan kepada SP7 adalah dadah.

[65] Jadi, kami tidak dapat menerima hujahan En. Tara Singh Delip bahawa intipati pemilikan tidak dibuktikan terhadap tertuduh pertama mahupun tertuduh kedua. Jelas atas fakta kes ini kedua-dua tertuduh mempunyai pengetahuan mengenai dadah tersebut.

(v) Kedua-dua Tertuduh Diperangkap Secara Curang

[66] Pembelaan ini diutarakan oleh tertuduh pertama. Tertuduh pertama di samping menafikan beliau terlibat dalam perundingan jual beli dadah dengan SP7, telah mendakwa bahawa apa yang berlaku terhadapnya adalah angkara Seman. Menurutnya beliau diperangkap oleh Seman kerana Seman berdendam dengannya.

[67] Tertuduh pertama telah memberi dua alasan sebab Seman berdendam dengannya. Pertama, beliau mengambil kekasih Seman sebagai isteri. Kedua, beliau tidak membayar hutang Seman. Hakim bicara telah menolak pembelaan ini. Alasannya adalah seperti berikut:

> ... Pada satu masa, tertuduh pertama memberitahu Seman berdendam dengannya tetapi pada masa yang sama dia mengatakan telah berurusan dengan Seman dalam pembekalan barang-barang dari Thailand. Keterangan bahawa Seman juga telah memerangkapnya kerana hutang juga adalah juga amat tidak munasabah kerana jika dia benar-benar berhutang dengan Seman tidak mungkin Seman akan mempercayainya lagi. Jauh sekali untuk memperkenalkan kepada SP7 bagi pembekalan seluar jean sebagaimana yang dikatakannya.

[68] Kami dapati tiada kecacatan atas kesimpulan yang dibuat hakim bicara itu. Tambahan pula, pembelaan bahawa tertuduh pertama diperangkap oleh Seman tidak pernah dikemukakan semasa kes pendakwaan. SP5, SP6 dan SP7 tidak pernah disoal balas mengenai isu ini. Kegagalan berbuat demikian membawa risiko. Ianya boleh dianggap sebagai pembelaan yang baru dijelmakan atau baru difikirkan. Dengan itu nilai kebolehpercayaan terhadap pembelaan sedemikian adalah rendah. Di dalam kes *PP v. Lin Lian Chen* [1992] 4 CLJ 2086; [1992] 1 CLJ (Rep) 285 Edgar Joseph Jr SCJ menyatakan:

> A final point needs to be made. The trial judge appreciated correct law when he held, as he did in fact hold, that the defence is entitled, through cross-examination of prosecution witness, to put its case at the earliest possible stage. Indeed it behoves the defence to do so, for we need hardly say if a defence is sprung in court for the first time when the accused makes his defence from the witness box or the dock so that the prosecution is taken by surprise, the accused runs the risk of being critized for having kept his defence 'up his sleeve' so to speak, and it being branded as recent invention.

[69] Inilah yang terjadi di dalam kes kita. Pembelaan bahawa tertuduh pertama diperangkap secara curang oleh Seman hanya timbul semasa kes pembelaan. Ia tidak pernah ditimbulkan semasa kes pendakwaan. Dengan itu hakim bicara adalah tidak silap untuk tidak mengambilkira sangat keterangan sedemikian.

(vi) Keterangan Tidak Mencukupi Untuk Mengaitkan Tertuduh Kedua Kepada Pertuduhan

[70] Kami juga tidak dapat menerima hujahan En. Tara Singh Delip bahawa keterangan tidak mencukupi untuk mengaitkan tertuduh kedua dalam pengedaran dadah tersebut. Sebaliknya kami berpendapat bahawa keterangan dalam kes ini adalah lebih dari mencukupi untuk menunjukkan penglibatan tertuduh kedua dalam pengedaran dadah tersebut.

[71] Tertuduh kedua yang membawa bungkusan plastik hitam yang mengandungi dadah tersebut. Dialah yang mengeluarkan bungkusan plastik daripada depan perutnya apabila SP7 bertanyakan 'mana barang'. Apabila hendak ditangkap oleh pihak polis, tertuduh kedua telah melawan. Pergelutan berlaku. Persoalannya, adakah tingkah laku tertuduh kedua itu konsisten dengan seorang yang tidak tahu menahu akan perkara yang dilakukannya. Kami rasakan tidak. Jadi sukar untuk mempercayai pembelaan tertuduh kedua bahawa beliau tidak tahu menahu akan dadah yang dirampas itu dan beliau hanya melihatnya untuk kali pertama apabila SP5 menunjukkan beg itu kepadanya di IPD Kota Bharu.

Penutup

[72] Di dalam kes ini, hakim bicara telah membuat beberapa penemuan fakta. Dalam membuat penemuan fakta itu, hakim bicara telah menerima keterangan saksi-saksi pihak pendakwaan terutamanya keterangan SP5 dan SP7. Beliau telah memberi sebab-sebab mengapa beliau mempercayai keterangan SP5 dan SP7. Keterangan saksi-saksi pihak pendakwaan telah diuji dengan keterangan saksi-saksi pembelaan. Hakim bicara telah menolaknya. Beliau telah memberi sebab-sebab mengapa beliau berkeputusan sedemikian. Persoalannya, apakah tugas mahkamah di peringkat rayuan dalam perkara seperti ini.

[73] Undang-undang adalah jelas bahawa mahkamah di peringkat rayuan tidak akan sewenang-wenangnya mengganggu dapatan fakta hakim bicara melainkan dapat ditunjukkan secara jelas hakim bicara melakukan kesilapan arah diri terhadap dapatan fakta itu (lihat *Sivalingam v. Periasamy* [1996] 4 CLJ 545). Rasional kepada prinsip ini adalah kerana hakim bicara telah melihat dan mendengar keterangan saksi-saksi dan dengan itu menjadi budi bicara mutlak untuk menerima atau menolak kesemua atau sebahagian keterangan mana-mana saksi.

[74] Di dalam kes ini, kami tidak nampak apa-apa kesilapan arah diri oleh hakim bicara. Jadi, kami tidak ada sebab untuk mengganggu keputusan yang dibuat oleh hakim bicara. Akhirnya, kami berpendapat dari keseluruhan keterangan di akhir perbicaraan, pihak pendakwaan telah membuktikan kesnya terhadap kedua-dua tertuduh melampaui keraguan yang munasabah. Sabitan mereka adalah selamat. Dengan itu rayuan kedua-dua tertuduh adalah ditolak. Sabitan dan hukuman dikekalkan.